

НОВА ЗОРЯ

УКРАЇНСЬКИЙ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКИЙ ЧАСОПИС

Видання Івано-Франківської Архієпархії УГКЦ. Засноване 7 січня 1926 р. Б. Блаженним мучеником єпископом Григорієм Хомишиним. Відновлене 27 березня 1991 р. Б. ісповідником віри єпископом Софроном Дмитерком ЧСВВ

★ Слово редактора

Богосвячені особи — свідки Господа в сучасному світі

Ми наближаємося до великого Празника у літургійному році — Стрітіння Господнього: в цей день згадуємо євангельську подію про зустріч Марії з Дитятком Ісусом на руках в єрусалимському храмі з Симеоном, про якого читаємо, що був «чоловік той, праведний та побожний, очікував утіхи Ізраїля, і Дух Святий був на ньому» (Лк. 2, 25) та з пророчицею Анною. Марія жертвує — приносить Ісуса до храму, здійснюючи таким способом особливу посвяту дитини Господеві. В цей день також Католицька Церква відзначає день богосвячених осіб, тобто тих, кого ми називаємо монахами і монахинями. Особливою ознакою цього дня є освячення свічок, які є символом світла Христового, що просвічує людське життя, часто затемнене злом і гріхом. Так само і богосвячені особи покликані бути світлом для світу та свідками Господа у сучасному світі.

В історії спасіння часто знаходимо людей, яких Господь кликав до особливого служіння: це Авраам, це Мойсей, це пророки. У Новому завіті це апостоли (з гр. мови послані) — особи, які отримали покликання до служіння в особливому стані. Так читаємо у Євангелії про покликання братів Симона-Петра та Андрія: «А йдучи попри Галилейське море, побачив двох братів: Симона, що звався Петром, і Андрія, його брата, що закидали сіті у море, бо були рибалки. І до них мовив: «Ідіть за мною, я вас зроблю рибалками людей». І ті негайно кинули сіті й пішли за ним» (Мт. 4, 18-20). Як колись, так і сьогодні, Господь кличе окремих осіб, незалежно від віку, стану, освіти, до посвяченого способу життя. Деякі з них відповідають на покликання, а деякі, через страх чи невпевненість, залишаються при своїх справах у світі. Деяких з них ми зустрічаємо на вулицях, в лікарнях, у школі та інших громадських місцях і пізнаємо їх через особливих стиль одягу (монаші габіти), а деяких не бачимо ніколи, бо їхнє служіння вони здійснюють у закритих монастирях.

Закінчення на стор. 2

Папа Франциск: «Ісус залишив Церкві як дар Своєю владою зцілювати»

Дорогі брати і сестри!

Цього року тема Всесвітнього Дня хворого впливає зі слів, які Ісус промовив на хресті до Своєї Матері Марії та апостола Івана: «Жінко, ось Син Твій... Ось Матір твою. І від тієї хвили учень узяв її до себе» (Ів. 19, 26-27).

Стор. 2

Цей тиждень в подіях

11 лютого 1858 р.

В Лурді Матір Божа вперше об'явилась Бернадетті Субіру.

11 лютого 1929 р.

Апостольська Столиця (Держава-місто Ватикан) згідно з Латеранською угодою отримала свою незалежність від Італії.

11 лютого

Всесвітній День хворого, який започаткував Св. Папа Іван-Павло II у 1992 році з метою привернути увагу до хворої людини та розпізнати у ній суб'єкт та адресата евангелізації на церковному і соціальному рівнях.

11 лютого

Неділя м'ясопущна, про Страшний суд. Глас 3. Єв. 3

12 лютого

Трьох святих: свв. вел. архієреїв Василя Великого, Григорія Богослова і Іоана Золотоустого.

Глава УГКЦ на зустрічі з послами G7:

«Ми переможемо у війні з Росією, але час настання перемоги залежить від швидкості і якості реформ»

Продовження на стор. 2

Відбулись чергові збори протопресвітерів

6 лютого в Івано-Франківському Архієпархіальному управлінні відбулися збори протопресвітерів. Очолити засідання Митрополит Володимир.

Продовження на стор. 2

Про те, що хвилює

Чи всі лікарі можуть лікувати?

стор. 3

Святі місця

Всесвітній центр християнської духовності

стор. 5

Благодійність

Благословення Папи Франциска за добро

стор. 7

★ Слово редактора

Закінчення. початок на стор. 1

Отже, богопосвячені особи — це покликани Господом особи, які добровільно вирішили йти за Христом і посвятили своє життя у Церкві Христовій та у якомусь монастирі чи чернечій родині. І «що палкіше вони поєднуються з Христом через таку самовідданість, то багатшим стає життя Церкви, а її апостолят приносить більше плодів».

Тому, дорогі наші читачі, готуючись до відзначення Дня Богопосвяченого життя та дякуючи Богові за дар богопосвячених осіб у нашій Церкві, варто відзначити декілька моментів:

1. Господь Бог кличе до служіння у такому надприродному стані богопосвяченого життя тих, кого сам хоче і яким способом хоче; світські люди часто цей стан називають «неприродним», але насправді він є «надприродним» — жити таким способом, яким жив сам Ісус Христос — воплочений Господь.

2. Покликання — це особливий дар від Господа Бога і воно може проявлятися різними способами — загальним посвяченням як охрещені миряни, які прагнуть жити святим життям; священним життям — чи одруженим чи безженим — посвяченням на служінню Богові і людям; богопосвяченим життям у прямому розумінні цих слів — посвятити себе Богові через складання монаших обітів убогості, чистоти і послуху.

3. Господь Бог може кликати до посвяченого життя вже від дитинства: Церква має численні приклади осіб, які в ранньому віці розпізнавали, що Господь готує їх до богопосвяченого життя і так ставали великими апостолами Христової Церкви — достатньо подумати про Митрополита Андрея Шептицького і Святого Папу Івана Павла II.

4. За покликання до богопосвяченого життя треба усильно молитися і просити у Господа Бога допомоги, бо саме Господь є джерелом всякого покликання і саме Він торкає і рухає серце кожної людини, яка віддається Господеві для посвяченого служіння; кожна парафія повинна молитовно приєднуватися до намірень Церкви — молитися за покликання та за витривалість у покликанні вже посвячених осіб.

5. Якщо людина відчуває в собі покликання до богопосвяченого (монашого) життя, то повинна не боятися йти за Христом, але уважно і з трепетом прислухатися до внутрішнього голосу: хто йде за Христом, той ніколи і нічого не втрачає; Для розпізнавання покликання можуть допомогти розмова з компетентним священником чи монахом, з сестрами-монахинями. Також можуть допомогти реколекції, духовні зустрічі, прощі чи поїздки.

Тому, дорогі друзі у Христі! Стараймося у наших молитвах не забувати молитися за богопосвячених осіб та за нові покликання до монашого стану, а якщо з наших родин і наших парафій Господь покличе когось до такого стану, то не перечмо цьому, а, навпаки, підтримаймо і допоможімо розпізнати покликання та ступити на вибраний шлях служіння Богові й Церкві.

о. Йосафат БОЙКО, ВС

★ Офіційно!

3 Послання Папи Франциска з нагоди Всесвітнього Дня хворого

1. Найперше слова Ісуса є початком покликання Пречистої Діви Марії бути Матір'ю всього людства. Зокрема Вона стане Матір'ю учня Свого Сина і піклуватиметься про Його життяву дорогу.

2. Улюблений учень Іван представляє Церкву, месіанський народ. Він має визнати Марію своєю Матір'ю. Тому материнське покликання Пречистої Діви Марії піклуватися Своїми дітьми переходить до Івана та Церкви. Вся спільнота учнів є під материнським покровом Пресвятої Діви Марії.

3. Святий Іван, учень, засвідчує, що Ісус зустрів багато хворих духом через гординю, а також недужих тілом. Усім Господь дарував милосердя і прощення, а хворим — й фізичне зцілення, знак повноти життя в Царстві Божому, де кожна сльозу буде осуше-

но. Як і Пречиста Діва Марія, учні покликани дбати один про одного, але не тільки це: вони знають, що серце Ісуса відкрите для кожного, без винятків.

4. Там, де система охорони здоров'я недостатня або й відсутня, Католицька Церква старається запропонувати все можливе для медичного обслуговування, щоб викоренити дитячу смертність та боротися з деякими широко розповсюдженими хворобами.

5. Чуйність та любов спонукають поважати хвору людину як особу і завжди ставити її в центрі процесу лікування. Такий підхід має також бути притаманний християнам, що активно працюють у державних структурах і покликани своїм служінням давати добре свідчення про Євангелію.

6. Ісус залишив Церкві як дар Свою владу зцілювати. Пастирська турбота

в галузі охорони здоров'я є і завжди буде невід'ємним та істотним завданням Церкви, яке необхідно виконувати з оновленим запалом: від парафій до відомих реабілітаційних центрів. Тому всі лікарі, медсестри, священники, богопосвячені особи, волонтери та сім'ї, що займаються доглядом за хворими, беруть участь у церковній місії служіння недужим.

7. Нехай Пречиста Діва Марія заступається за цей 26-й Всесвітній День хворих; нехай допомагає всім недужим зносити свої терпіння в єдності з Ісусом і підтримує тих, що ними опікуються. Усім — хворим, працівникам галузі охорони здоров'я та волонтерам я передаю сердечне Апостольське благословення.

† Франциск.

★ Слово Пастиря

Глава УГКЦ: ми переможемо у війні з Росією

Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав разом з іншими членами ВРЦІРО 6 лютого в Києві зустрілися з надзвичайними і повноважними послами країн «Великої сімки» (G7) з метою обговорення питань свободи віросповідання та державно-конфесійних відносин у міжнародному вимірі та участі об'єднаної релігійної спільноти України як частини структурованого громадянського суспільства у процесі реформ в Україні.

«Сьогодні саме релігійні діячі мають чи не найбільший кредит довіри громадян України. Це збільшує нашу відповідальність. Бо кожне звернення, зокрема зроблене нами всіма разом як Всеукраїнської ради Церков, має надзвичайно великий вплив на долю нашого народу», — розповів Блаженніший Святослав послам G7.

«Ми сьогодні дуже вдячні, що світова спільнота є на боці України, яка веде замовчувану війну проти російського агресора. Ми переконані, що український народ переможе в тій війні. Але час настання перемоги також залежить від рівня і швидкості внутрішніх реформ, які потрібно пере-

жити українській державі», — сказав Предстоятель.

За його словами, реформи, які перед нами сьогодні стоять, є різними. «Одні, — вважає Блаженніший Святослав, — можуть давати швидкі політичні дивіденди нашим політикам, владі і опозиції, тому вони радше будуть багато на ті теми говорити. Але часто наші політики не бачать дальшої перспективи, бо всі вони думають термінами наступних виборів, які будуть через рік. Тому їхні програми недовготривалі. Але бачення, яке маємо ми, як представники Церков і релігійних організацій, є дальшим. Бо ми знаємо, що політики приходять і відходять, а укра-

їнський народ і українські Церкви та релігійні спільноти залишаються».

«Зокрема минулого року Церкви і релігійні організації підтримали дві важливі реформи. Це медична і освітня», — зазначив Глава Церкви.

«Ми знаємо, що цей рік може бути турбулентним для нашого суспільства. Ми можемо співпрацювати для миру, стабільності, розвитку справжньої демократії в Україні, аби перед виборами, які нас очікують, українське суспільство справді зрозуміло, що потрібно зробити і якою дорогою потрібно йти», — насамкінець сказав Блаженніший Святослав.

Департамент інформації УГКЦ

★ З життя Архієпархії

Відбулись чергові збори протопресвітерів

Після спільної молитви та реєстрації учасників до присутніх звернувся з духовним словом о. Роман Балагура — декан Перегінський, котрий представив тему «Священик за чином Мелхиседека». Проповідник зазначив: «Сьогодні нам дана благодать не лише торкатися Спасіння, але приймати Його у серце. Не лише втішатися хлібом і вином, дарами Мелхиседека, але споживати Тіло і Кров, дар найвищого Архидієрея і Бога».

Відтак п. Ігор Кінаш повідомив про перепоховання жертв репресій, які були розстріляні та знайдені зовсім недавно. Перепоховання відбудеться з кладовища на «Княгинині» в «Дем'янів Лаз» 24 березня 2018 р. о 12-й год.

Після чого прот. Олег Каськів — Синкел у справах духовенства та свя-

щенничих родин, оголосив про збори прес-секретарів деканатів 8 лютого об 11.00 год. в Курії Архієпархії.

Згодом о. Олесь Будзак представив звіт про працю Комісії священничого виховання, а також — звіт діяльності семінарії за останній період часу, розповів практику семінаристів на пара-

фіях та подав пропозиції про співпрацю семінарії з парафіями Архієпархії.

Опісля митр. прот. Іван Репела представив звіт візитів деканальних парафій. Також доповідач звернув увагу на прохання, що було подане від священників про те, щоб провести збори деканатів в курії Архієпархії, про що попередньо оголосив о. Степан Балагура. В звіті о. Іван відзначив кожен деканальний храм і парафію, наголосивши, що є дуже великі зміни на краще за останні роки.

Під кінець Митрополит Володимир повідомив, що 29 квітня виповнюється 125 років блаженному Симеону Лукача. З цієї нагоди до с. Старуни завітає Блаженніший Святослав Шевчук. Також Архієпископ і Митрополит привітав священників, які відзначають ювілей в місяці лютому.

Прес-служба Архієпархії

★ Напередодні

М'ЯСОПУСНА НЕДІЛЯ — неділя про Страшний суд

«Ото настав час, душе! Біжи наперед і клич з вірою: згрішила я, Господи, згрішила перед Тобою! Але знаю, Чоловіколюбче, Твоє милосердя. Тому, заради великої Твоєї милости, не відкинь мене, Пастирю добрий, щоб стати мені по Твоїй правіці!» (з Вечірні неділі) — спонукає нас кликати до самих себе літургійна традиція М'ясопусної неділі (назва неділі пов'язана із завершенням м'ясопусного тижня, тобто тижня, у якому «прощаємося» з м'ясними стравами, яких ще донедавна зовсім не вживалося у Великому пості). Саме ця неділя, єдина у літургійному

році, не пропонує нам у євангельському читанні для роздуми благодатний час діяльності і проповіді Христа, але другий і славний Його прихід та суд над вселенною.

«Якже прийде Син Чоловічий у своїй славі, й ангели всі з ним, тоді він сяде на престоли своєї слави. І зберуться перед ним усі народи, і він відлучить їх одних від одних, як пастух відлучує овець від козлів», — говорить нам Євангеліє М'ясопусної неділі (Мт. 25, 31-32). І критерієм такого відлучення стане не вдавана побожність, не формальна приналежність до церковної спільноти, навіть не тривала

і почасту лише зовнішня молитва, а любов. Саме любов судитиме наші вчинки, адже «любов силу гріхів покриває» (1 Пт. 4, 8). Каже Христос до кожного з нас у цю неділю: «Я голодував, мав спрагу, був чужинцем, нагим був, хворим, у тюрмі...», благає про допомогу, потребував вашого часу, трошки зусиль, прагнув доброго слова, милостині, страждав у самотності, незрозумінні, відкиненні, хотів просто лише уваги, а деколи — лише погляду...». І тоді ми дивуємося, як Він, всемогутній і непізнаний, досконалий і вічний Бог, міг би чогось потребувати від нас, обмежених і слабких творінь? Ми ж до-

волі часто разом із євангельськими козлами не знаємо і не пам'ятаємо, коли бачили Його потребуєчим. Адже ми справді не бачимо. Бачимо навколо лише таких самих, як ми, людей. І не побачимо, допоки не полюбимо. Допоки не полюбимо Бога. Якщо любитимемо Його, неодмінно будемо Його впізнавати. Впізнавати у людях, що поруч. У кожній людині. Але лю-

«...любов
силу гріхів покриває»

(1 Пт. 4, 8).

бити не потрібно «словом, ані язиком, лише — ділом і правдою» (1 Йо. 3,18). Любити — означає нагодувати, напоїти, прийняти до свого дому, зодягнути, відвідати... Любити — означає стояти праворуч у Царстві, не відаючи навіть, за які заслуги.

Якщо звернутись до першого читання неділі — читання Апостола — бачимо ту саму ідею: усе, що робимо, потрібно робити з любові. Зокрема піст, який гряде, має бути виявом любові до Бога, а не вивищенням над ближнім чи його погорджуванням (пор. 1 Кор. 8, 10-13). «Адже страва не зближує нас до Бога: коли не їмо, не втрачаємо нічого, ані коли їмо, не набуваємо нічого. Але глядіть, щоб оця ваша свобода не стала причиною падіння для слабких», — закликає апостол (1 Кор. 8, 8-9).

Нехай отже піст, молитва, усі вчинки і помисли не осудять нас судного дня, але дарують «у спадщину Царство, що було приготоване нам від створення світу» (пор. Мт. 25, 34).

Марія ЯРЕМА.

★ Про те, що хвилює

Чи всі лікарі можуть лікувати?

11 лютого наша Церква відзначає День хворого, який започаткував св. Папа Іван Павло II у 1992 році. Така дата була заснована для того, щоб привернути увагу громадянського суспільства до хворої людини й розпізнати у ній суб'єкт та адресата євангелізації на церковному і соціальному рівнях. Коли зануримось в історію становлення громадянського суспільства, саме прямим покликанням Церкви було опіка хворих та недужих. До монастирів тягнулись бідні для отримання хоч якоїсь медичної допомоги, адже для них візит лікаря був просто недоступний в ті часи. Вже в Україні в далекому 1903 році було засновано український шпиталь «Народна лікарня». Це на той час була медична установа для надання безкоштовної лікарської допомоги вбогим хворим. На опіку лічниці засновники запросили Митрополита Андрея Шептицького, який не тільки прийняв покровительство над нею, але також передав та обладнав своїм коштом (понад 7 тисяч корон) до вжитку відділів «Народної лікарни» дім на узбіччі Святоюрської гори при вулиці П.Скарги, 4 (нині вул. Озаркевича, 4).

З розвитком та становленням державної охорони здоров'я населення вже сама держава взяла на себе обов'язок опіки над хворими, не зважаючи на їх матеріальне становище та ранг. У сьо-

годнішньому розвинутому суспільстві сучасні цифрові технології та новітні комп'ютерне медичне обладнання відкривають неабиякі горизонти для швидкої діагностики та попередження таких смертельних хворіб як рак. Та в той самий час спостерігається якийсь парадокс: рівень смертності серед українського населення зростає. Страшні недуги вражають як дорослих, так і дітей. Нерідко сучасна лікувальна техніка просто не стає в пригоді, адже лікує не вона, а лікар. Але я не раз давала собі запитання: а лікар, який вимагає хабарі, він може вилікувати?

Зараз багато дискутується про реформи в медичній системі охорони здоров'я. Чесно кажучи, важко вникнути та добре зрозуміти, наскільки ця реформа погана чи хороша. Але точно одне: реформувати потрібно, бо лікуватись через постійні «подарунки» лікарю для мене, як християнки, просто неприйнятно. Але і лікар, який перш за все оглядає розмір того «подарунку», а не хворого, чи має він здатність та можливість лікувати?

Ще зі Святого Письма пригадаємо ту історію, коли учні приступили до Ісуса з проханням пояснити, чому певні види бісів вони самі не здатні вигнати з прокажених. Ісус відповів: «Цей рід нічим не можна вигнати, тільки молитвою та постом». Отож, саме Святе Письмо

говорить про те, що для зцілення душі (а це також лікування) потрібно багато молитись та постити. А світський лікар, який грішить, вимагаючи хабарі, чи може вилікувати насправді він? Хоч одразу хотіла б зауважити іншу сторону медалі: тільки в нашій державі робота лікаря може оплачуватись таким мізером. За кордоном справжній спеціаліст не повинен думати, як вижити. Він постійно бере участь у конференціях для підвищення кваліфікації, а не з весни думає, як засадити город, щоб виростити хоч якусь городину. За кордоном сімейний лікар зацікавлений мати багато пацієнтів, а не БАГАТИХ пацієнтів. Адже держава нараховує йому заробітну плату за кількість хворих, які прийшли на прийом, а не за розмір їх статків.

Тому сама, заходячи в кабінет лікаря, шукаю на стіні розп'яття — ознаки того, що він є віруючою людиною. Бо все-таки такому лікарю довіряю більше. Але буває й таке, що за професіоналізм та дійсно людське відношення хочеться і віддячитись. Однак, якщо лікар мало не з порогу вимагає «подарунок», не йду лікуватись до такого спеціаліста. У нього в житті кредо таке: «Лікуєшся задурно, дурно лікуєшся» (народна приказка), а у мене: «Віруючий лікар — лікуючий лікар» (моя приказка).

Віра БІЛА.

★ Новини

Спільне святкування

Під час Різдвяних свят активісти громадсько-християнської організації «Союзу Українок» м. Івано-Франківська відвідали військових у двох військових частинах обласного центру.

Колядували і віншували солісти хору «Берегиня» та ансамблю «Яворина». Духовний супровід здійснював військовий капелан о. Орест Путько.

Кожному військовослужбовцю було подаровано Різдвяний образочок, вервичку-оберіг, а також уділене благословення святым елеєм.

Військові й цивільні об'єдналися в прославі Новонародженого Христа спільним виконанням відомих колядок. Радісно, що зустрічі відбувалися в урочистій святковій та водночас затишній родинній атмосфері.

М. МИКИТЮК,
голова «Союзу Українок»
м. Івано-Франківська.

★ Актуально!

День незалежності держави Ватикану

Папська держава остаточно утворилася у VIII-му столітті. А розпочалося все ще в IV ст. (330 р.), коли імператор Костянтин заснував нову столицю римської імперії у Візантії. Папа, який залишився в Римі без допомоги імперських військ, відтепер повинен був сам вирішувати проблеми з нападами варварів і захищати Вічне місто. Так почала формуватися світська влада пап. У 800 р. імператор Карл Великий, захисник Понтифіка, відділив шматок своєї імперії на користь Святішого Отця, і так виникла Папська держава з центром у Римі. На момент найвищого розквіту на початку XVI століття Папська держава включала в себе герцогства Падуя, П'яченца, Модена, Романья, Урбіно, Спето і Кастро, Анконську Марку та провінції Болонья, Перуджу і Орвіетано. Однак впродовж майже всієї історії ця територія ставала об'єктом атак інших імператорів і світських володарів. Остаточного ж захоплення Папська держава зазнала 20 вересня 1870 р. У цей день близько 70 тис. італійських солдатів увійшли в Рим. Папа Пій IX, війська якого склалися тільки з 10 тис. воїнів, не чинив опору і закритися в своїй резиденції за ватиканськими мурами. Увечері він написав своєму племіннику Луїджі: «Все скінчено. Без свободи не можна керувати Церквою. Всі моліться за мене!».

Рим був проголошений столицею Італії. З даху Капітолійського палацу був прибраний хрест, закрито близько 200 храмів. Але одне важливе питання залишалося невирішеним: що робити з Папою? Навіть для антиклерикальної нової влади видавалося неможливим силою захопити чи вигнати главу Като-

лицької Церкви. Навіть вони не могли не визнати внесок, який зробили Папи для процвітання, багатства і краси Риму. Італійська влада почала шукати можливості компромісу і згладжування наслідків конфлікту. Папа був визнаний недоторканим, вільним у здійсненні своєї духовної влади, гарантувався імунітет Святотому Престолу і папським дипломатам. Понтифік залишався володарем Ватиканських палаців і його охороняла італійська поліція.

Однак для Папи захоплення Риму залишалося «нелегальною узурпацією» і «жахливим пограбуванням». Він відлучив від Церкви італійського короля Віктора Еммануїла II, його уряд і парламент. Папа заборонив італійським віруючим брати участь у політичному житті країни-узурпатора і назвав «неприйнятними» односторонні рішення Італії. Пій IX був схильний віддати перевагу перебуванню у «Ватиканському полоні», аніж згоді з тим, щоб проти нього було направлено силу армії.

Такої позиції, з більшим чи меншим потеплінням в бік італійської влади, дотримувалися всі наступні Понтифіки. Надія на кінець конфлікту виникла тільки тоді, коли на престол св. Петра був обраний Пій XI. Саме цей Папа вирішив, що необхідно покласти край протистоянню та знайти шляхи для примирення. У той час правителем Італії був Беніто Муссоліні. Саме їм довелося проводити довгі зустрічі й переговори. Нарешті, через кілька років компроміс був знайдений і затверджений в Латеранських угодах, підписаних 11 лютого 1929 р.

Три документи, підписані в Латеранському палаці, поклали край так зва-

ному «римському питанню», яке впродовж 60 років виключало Апостольську Столицю з громадської діяльності і отруювало італійську політику.

Перший документ стосувався політичного статусу Апостольської Столиці і визнавав повну суверенність міст-держави Ватикан. Крім того, в ньому було визнано власність Папи резиденцію в Кастель Гандольфо, ряд римських базилік і деякі інші будівлі. Святий Престол, у свою чергу, визнавав королівство Італія і відмовлявся від претензій на відновлення Папської держави.

В іншому трактаті Італія зобов'язувалася виплачувати Апостольській Столиці близько 750 млн. лір на рік в якості компенсації за узурповану територію і блага. Ці гроші стали фундаментом для заснування Інституту релігійних справ, відомого як Ватиканський банк. Нарешті, третій трактат — конкордат — гарантував владу призначати єпископів виключно Папі, ввів обов'язкове навчання релігії в школах, забороняв розлучення, надавав монашам згромадженням юридичний статус.

Цікаво, що в результаті Латеранських угод виникла найменша у світі держава, площа якої становить 44 га. Для порівняння, Папська держава в 1859 р. мала територію 18 тис. га.

Можливо, Ватикан — маленька країна, однак дуже могутня. Це незалежна територія Святого Престолу Католицької Церкви, прихильниками якої є близько мільярда людей на планеті.

Найменша країна світу розміром з поле для гольфу розташована на території Рима і налічує біля тисячі мешканців. Країна охороняється найменшою і найдавнішою армією

у світі — Швейцарською гвардією. Її сформували швейцарські купці у 1506 році. Нині армія налічує 100 осіб, усі вони — неодружені католики, громадяни Швейцарії.

Офіційними мовами Ватикану є латинська та італійська. Економіка країни виняткова: це єдина неприбуткова економіка світу. Гроші Ватикан отримує від пожертв католиків усього світу, продажу поштових марок, книг і туризму. І ще одне: як духовний осередок Ватикан не збирає податків.

Святий Престол підтримує дипломатичні стосунки з 174 країнами світу, у тому числі з ЄС і з Організацією визволення Палестини і є членом 15 організацій, зокрема ВООЗ, СОТ, ЮНЕСКО, ОБСЄ та ФАО.

Встановлення Українсько-Ватиканських відносин відбулося 8 лютого 1992 р. З часу встановлення двосторонніх відносин справжньою історичною подією став державний візит в Україну Папи Римського Івана-Павла II у червні 2001 року. Святіший Отець відвідав Київ та Львів, провів зустрічі з керівництвом держави та здійснив богослужіння для мільйонів віруючих.

Можливо, пересічний громадянин дуже рідко чує про те, що відбувається у сфері відносин України з Ватиканом, який є не лише зовнішнім партнером нашої держави, а й чинником її внутрішнього життя. В Україні живуть понад шість мільйонів католиків. Це — громадяни нашої держави, для яких позиція Католицької Церкви є одним із головних чинників формування особистих суспільно-політичних та духовних орієнтирів.

Між іншим цікаво відзначити, що в квітні 2016 року за ініціативою Папи Римського Франциска в Європі пройшов збір коштів для громадян України, що постраждали внаслідок конфлікту на сході країни, незалежно від їхньої релігійної приналежності або політичних переконань. Сам Святіший Отець пожертвував на ці цілі з особистого фонду 5 мільйонів євро. Загальна сума допомоги склала 16 мільйонів євро.

Слід зазначити, що у самому Ватикані громадяни України не проживають. Проте, велика частина наших співвітчизників, що перебувають на тривалій основі в Італії і в більшості є вихідцями із західних областей України, концентруються переважно навколо греко-католицьких осередків в Римі, якими опікуються священники-українці. Греко-католицьке й римо-католицьке українське священство та церковні громади мають безпосереднє відношення до розвитку зв'язків між Україною та Святим Престолом по церковній лінії.

Підготував о. Іван СТЕФУРАК за матеріалами Радіо Ватикану

★ Допомога

Кошти на потреби онкохворих дітей

Викладачі та студенти різних курсів факультету архітектури і будівництва Університету права ім. Короля Данила Галицького м. Івано-Франківська вирішили передати виграні кошти на потреби онкохворих дітей.

«Від початку створення факультету ми кожного року колядуємо в університеті. Це уже традиція, яку започаткував засновник та перший проректор університету о.-митр. Іван Луцький та

яку ми не змінюємо. А останні роки заколядовані гроші ми передаємо на добрі справи. Так минулого року наш вертеп збирав гроші для онкохворої студентки УКД Юлії Дмитренко.

«Цього року ми взяли участь у фестивалі «Битва вертепів» і вибороли друге місце. Одряду ж вирішили, що усі виграні кошти передамо на потреби онкохворих дітей», — розпо-

відає декан факультету архітектури і будівництва університету Короля Данила Михайло Космій.

Оскільки одна із студенток університету опікується онкохворими дітьми в дитячій лікарні, то виграні кошти вирішили передати їй, а вона уже вирішить, що саме потрібно придбати для дітей.

Любов ЗАГОРОВСЬКА.

★ Святі місця

Всесвітній центр християнської духовності

11 лютого минає 160 років від першого об'явлення Матері Божої в Люрді.

Люрд — містечко біля півніжжя французьких Піренеїв у південно-західній частині Франції. Саме тут, у печері Массаб'ель, чотирнадцятирічній Бернадеті Субіру 11 лютого 1858 року об'являлась Пресвята Богородиця. Згодом відбулося 17 ще таких об'явлень. На дев'ятий день об'явлень Бернадета відкриває джерело, яке існує й сьогодні. За структурою джерело природне, вода до нього тече з Піренейських гір.

Упродовж 160 років Люрд залишається надзвичайно привабливим місцем для паломників. Одразу після першого об'явлення вістка про нього поширюється цілим світом, і біля знайденого джерела Массаб'ель чудом виліковуються хворі. Важко назвати точну кількість людей, які одужали у цьому чудодійному місці, але на сьогодні Церква визнала шістьдесят сім

чудесних зцілень і збрала понад сім тисяч свідчень про них.

Від часу об'явлень Матері Божої щороку до Люрду навідується близько шести мільйонів паломників. Чудесні зцілення, які відбулися завдяки Люрдівській Богородиці, без сумніву, фізичні, але також — психічні та духовні. Під час свого останнього візиту у 2004 році святий Папа Іван Павло II охарактеризував Люрд як «цитадель Життя та Надії».

Сьогодні у Люрді є цілий церковний комплекс — санктуарій Нотр-Дам-де-Люрд, куди належить три базиліки: підземна базиліка св. Папи Римського Пія X, нижня базиліка Святого Розарію та верхня — Непорочного Зачаття. Ліворуч від Базиліки Непорочного Зачаття є початок Хресної Дороги, що встановлена на тому місці, де у 1985 році було поставлено привезений з Єруса-

лима хрест, у який вміщено часточки хреста, на якому був розп'ятий Ісус Христос. Тепер він вмонтований у середній хрест, що у Тринадцятій стації (стації Воскресіння).

Хресна Дорога розміщена на горі Еспелюг, її схилом прокладена доріжка, вздовж якої по обидва боки й розташовані стації. Загалом на Хресній Дорозі представлено 115 фігур — учасників Хресної ходи, які за розмірами є більшими за натуральну величину.

Люрд містить і часточку України, адже там є вулиця України з українським храмом. У 2013 році місійну працю в Люрді перейняли сестри-службниці НДМ з України і отець Герман Ничак ЧСВВ (2012 р. Б.). До того часу працювали сестри-службниці НДМ з Канади і о. Петро з Австралії. Місія сестер-службниць НДМ у Люрді — допомагати священикам духовно супроводжувати паломників з України та діаспори, а також приймати римокатолицькі групи паломників, які часто замовляють український храм для служіння Літургії.

Українська церква в Люрді була побудована о.Василем Приймою і о.Павлом Когутом. Ці два священики після Другої світової війни виїхали до Європи і там закінчили духовні семінарії.

Отця Василя Прийму я зустріла вперше в Люрді у 1993 році і він мені розповідав історію нашої церкви. У нього виник задум побудови храму на честь Богородиці, коли в часі війни він перебував у тяжких умовах. Він часто молився і кликав Діву Марію на поміч, пообіцявши, що коли виживе, то побудує церкву на честь Богородиці.

Господь допоміг і поблагословив задум о.Василя у цьому чудотворному місці. Церква була збудована за кошти українців-емігрантів і освячена у серпні 1982 року, на свято Успіння Божої Матері.

Щодня у Люрді відбуваються дві великі процесії-молитви, у яких беруть участь прочани з різних країн світу, а саме: Євхаристійна процесія — о 17:00 та процесія Вервиці — о 21:00.

Окрім українців, нашу українську церкву в Люрді відвідують паломники інших національностей, які моляться і відправляють Богослужіння. Ми їм теж розкажемо про наш східний обряд.

Важливою місією сестер і священика у Люрді є молитва, бо всі прочани, які приїжджають, залишають свої намірення й просять, щоб приносити їх до Богородиці. Тому священик і сестри щодня моляться в храмі, а також ходять до ґроту чи до каплиці-адорації, щоби молитися за паломників. Сестри-службниці НДМ допомагають священикам у духовному супроводі прочан та піклуються про отця-капелана, церковний будинок, дбаючи про чистоту храму і дому.

Сестра Паоля БАБІЙ, СНДМ

★ Жива парафія

Ораторій святого Дона Боско

Італійський священик і педагог святий Іван Боско жив у XIX столітті в Турині (Італія). В ті часи Турин був переповнений бідними хлопцями, сиротами та безпритульними, котрі перебували в постійній небезпеці для душі й тіла. Всі вони шукали собі якоїсь роботи і тинялися вулицями непривітного міста. Отець Боско почав збирати їх кожної неділі в церкві, на галявині чи майдані, щоб забавити їх, наблизити до Господа, дати чогось попоїсти. Протягом п'яти років, сповнених труднощів, недосипань та непорозумінь, отець Іван шукав пристановища для своїх бідних вихованців. Нарешті знайшов відповідне місце для відкриття свого першого ораторія (з лат. *Oratorium* — місце молитви), на окраїні Турину — Вальдоко. Тут хлопці знайшли житло, опанували різні ремесла, та найважливіше — вчилися любити Господа.

На крихівецькій парафії св. Кирила і Методія, що під опікою отців Згромадження Воплоченого Слова, вже кілька років підряд відбувається Ораторій св. Дона Боско. Діти з місцевої парафії

та Івано-Франківська разом з батьками приїждять у Крихівці, щоб взяти участь у святкуванні. Розпочалося свято з недільної святкової Літургії, на якій усі присутні спільно молились, причащались. А тоді перейшли в нижню частину храму. Кожному учаснику вручили паспорт, в якому було написано ім'я та прізвище, вік та категорія. Усі діти, а їх було більше 100, були поділені на три категорії: до шести років, від 7 до 12,

від 13. У паспорті було написано найменування 20 ігор та забав, в яких потрібно було взяти участь. Наприклад, одні відгадували загадки або імена відомих людей, персонажі з мультфільмів, мелодії пісень чи колядок. Інші в той час ловили пластмасових рибок з ванночок, хтось грав у настільний футбол, баскетбол, закидав м'ячі, збивав кеглі. А хтось у той час розповідав молитви, співав колядки. Змагались

діти по двоє. Кожному в паспорті аніматори виставляли бали і видавали ораторики — паперові купюри зі світлою святого Дона Боско. Їх діти могли обмінювати на іграшки, купувати за них їжу та соки. Свято тривало близько чотирьох годин. Найактивніші взяли участь у всіх конкурсах, за що була особлива нагорода. У кожній категорії перемогло три учасники, які набрали найбільшу кількість балів. Їм вручили настільні ігри та наплічники. А суперпризом для дев'яти переможців буде поїздка до м. Львова.

Подібні ігри з дітьми на цій парафії, що під опікою отців Згромадження Воплоченого Слова, відбуваються щосуботи о 15-ій годині. А двічі на рік є день Ораторію: з нагоди дня св. Дона Боско (31 грудня) у найближчу неділю, та перед храмовим святом св. Кирила і Методія (24 травня).

Діти та батьки особливо вдячні настоятелю парафії о. Йосафату Бойку ВС, о. Петру Цідилу, сестрам, аніматорам та парафіянам храму св. Кирила і Методія, які так гарно організували дитяче свято.

О. БИСТРИЦЬКА.

★ Жива парафія

— Отче Романе, привідкрийте завісу про розташування вашої святині!

— Храм розбудували не так давно на особливому місці. У 1924 році місцева жителька п. Юлія Болевська збудувала каплицю на своїй власній землі. До Другої світової війни в тій каплиці, окрім українців, молилися також і німці, оскільки поруч були дві німецькі колонії: Маріягільф та Розенберг. На жаль, в часи радянської окупації каплиця була перетворена на склад міндобрива, через що була майже зруйнована.

Колись в тому мікрорайоні, де зараз є наш храм, росла одна грушка, і то дика. Місце справді символічне, бо там відбувалися всі «здибанки», коломийські хлопці призначали побачення дівчатам, а сьогодні там знаходиться автобусна зупинка. Покутяни дуже полюбили те місце і дали йому назву, яка живе в пам'яті народу. А грушку спляли нещодавно, оскільки хтось перед тим її запалив.

— Вибір «стати священиком» — легка річ чи складна?

— Я виховувався у християнській родині, де недільне та святкове Богослужіння було правилом. Коли прийшов час задуматись над майбутньою професією, я почав ходити до школи в сусіднє село. Це було у старших класах. Йти треба було пішки шість кілометрів. Я міг долати цей шлях в гурті однокласників, де було завжди весело та гамірно. Але я йшов сам. В руці тримав вервичку, всю дорогу молився і питав Бога, що мені робити, як збудувати своє подальше життя. В душі зароджувалась думка — стати священиком, але чомусь я її відкидав. Шукав в собі причини, чому я радше не можу ним бути. Добрим прикладом для мене був парох нашого села Текуча Косівського району. У нас на той час була дуже маленька греко-католицька громада, а Святі Літургії служились в одній хаті. Для мене отець Юрій Андрійчук був Божою людиною. Завдяки йому я відважився поступати в семінарію. Владика Павло Василік дав мені рекомендацію, але я вважав, що шансу не маю, бо є хлопці з міста, більш достойні, мудріші. Хоча я теж добре вчився, був майже відмінником. На диво, Львівська Духовна семінарія Святого Духа, а згодом і Львівський університет

Весела церква «біля грушки»

Коли я наступного разу поїду в місто над Прутом, писанкову Коломию, то обов'язково віднайду вулицю Олекси Довбуша, 246. Саме на ній є невеличкий храм Стрітєння Господнього, котрий у народі прозвали «веселим». Сьогодні мікрорайон, де розташована церква Стрітєння, коломияни називають «біля грушки». Чому там усе таке загадкове — розповідає парох цієї парафії о. Роман Кіцелюк.

(факультет психології) стали моїми альма-матер. Служіння Богові — це те, що я люблю й чим надалі хочу займатись.

— Якою була Ваша перша парафія?

— Це та, де я зараз служу. Але тоді я був сотрудником. Попередній парох був поважного віку і мав хворе серце. Він часто приходив у епархію і просив дати йому помічника. Тоді єпископом був Владика Павло Василик також уже в поважному віці і при підірваному здоров'ї, який незадовго до своєї смерті поблагословив мене на дияконські свячення. Тому мене висвячував нинішній Митрополит Володимир Війтишин 5 грудня 2004 року на диякона, а на свято Стрітєння 15 лютого 2005 року у цій церкві — на священика, і в ній мене й залишив.

— Якою є Ваша родина?

— Звичайною. Маю дуже добру дружину Марію, за яку кожен день дякую Богові. Маємо троє діточок:

Іринку, Богдана та Іванку. Діти вже підросли, всі чемні, добрі, талановиті. Відвідують музичну школу, ансамблі, є активними в громадському житті міста та парафії.

— Велика кількість дітей, сімейні труднощі полегшують роботу священика чи обтяжують її?

— Як на мене, одружене духовенство є ближчим до родин на парафії. Люди більше розуміють священика, а він — парафіян, які мають власні сім'ї. Священнича родина є добрим прикладом для парафії. Якщо вона є добра, здорова, то будує парафію, громаду. І навпаки, якщо в родині пароха щось не складається, це має негативний відбиток на парафію.

Для мене сім'я є тилом. Попри всі парафіяльні труднощі, служіння в епархії, коли повертаюсь додому, то бачу радісних дітей, знаю, що мене чекають, люблять, про мене дбають. З дітьми я можу говорити на багато різних тем,

радяться, вони вже багато чого розуміють. Дружина завжди мене підтримує.

— Перша парафія — немов перша вчителька. Не тільки священик є духовним наставником для вірних, але й вони його багато чому навчають. Чи Ваша парафія є живою?

— На мою думку, так! У нас є багато спільнот, груп, гуртків, катехитична школа. Це Апостольство молитви, Матері в молитві, Псалтирна група, група молитовного вивчення Святого Письма. Вже кілька років діє катехитична школа ім. блаж. мч. Еміліяна Ковча. В ній навчається 31 дитина в трьох групах: дошкільнята, молодша та молодіжна. Також діти від 15 років і старші належать до МХО «Стрітєння». Парафія невелика, має усього 80 родин, де всі всіх знають, між собою спілкуються. Ми зробили добру справу — збудували на території Молодіжно-катехитичний центр. Там ми збираємось, є кухня. Жінки тричі на тиждень збираються на толоки, де ліплять вареники, пельмені. Ми розповсюджуємо їх по крамницях, серед парафіян. А кошти використовуємо для потреб парафії, проведення літніх таборів, закупівлі інвентарю. В центрі можна випити кави, чаю, поспівати, поколядувати. Вважаю, що це є дуже корисним та будуючим.

Маємо дуже гарний хор, часто з дітьми ходимо в гори. Після хрестин батьки відразу беруть дітей у візочках до церкви, бо в ній тепло. З молоддю відвідуюмо хворих, літніх людей з парафії, гріатричний пансіонат. Хлопці та дівчата приносять власну випічку цим людям.

В парафії є ініціативна група, яка співпрацює з капеланами. Перед святами ми здаємо продукти, виготовляємо ковбаси, збираємо одяг для наших бійців. Багато речей я би не міг зробити сам. Маю ту міцну команду, яка допомагає: люди самі все організують, про все дбають. Тому постійно дякую Богові за таких чудових парафіян. Це люди, з якими хочеться молитися, працювати, а також і відпочивати. За майже 13 років, що я є тут священиком, ми справді стали однією родиною.

На світлині: о Роман Кіцелюк з дітьми.
Розмовляла Юлія БОЄЧКО.

★ Українці за кордоном

Дякуємо за допомогу

Нещодавно перебуваючи в місті Мадрид (Іспанія), я мав нагоду відвідувати Богослужіння у церкві греко-католицького обряду, де настоятелем є о. Іван Липка. Хочу відзначити високий рівень духовної праці о. Івана, де він опікується українською громадою з самих початків прибуття наших земляків до Іспанії.

Як зауважив наш Отець і Глава Церкви Блаженніший Святослав Шевчук, перебуваючи з місією у Мадриді, що пам'ятає невеличку громаду людей, яка з роками зросла до тисячі вірних, котрі з'їжджаються з усіх околиць на святкові Богослужіння.

При церкві працює недільна школа для українських дітей. Не забуває о. Іван і про наших воїнів, котрі боронять Україну на її східних теренах від московських окупантів. На кошти, зібрані парафіянами, закуповуються автомобілі, оптика, продукти харчування,

одяг та багато інших потрібних речей для наших українських воїнів. Організовується лікування та відпочинок поранених бійців.

Щиро дякую отцю Івану та церковній громаді за зібрані кошти для благодійного фонду «Свобода — Гідність — Перемога», які були передані на потребу окремої штурмової роти 93-ї ОМБ «Карпатська січ». Перемога буде за нами, бо з нами Бог! Слава Україні!

Богдан ГАНЧАК,
волонтер благодійного фонду.

★ Духовні науки

Найсвятіше Серце Христове — ШКОЛА ЛЮБОВІ

Набоженство до Найсвятішого Серця Христового

(Закінчення, поч. у чч. 9-45 2017 р., ч. 1-5 2018 р.)

Набоженство до Серця Христового і нинішні часи.

Усім нам треба скинути із себе свою зарозумілість і гордість, а повернутися до покірного Серця Христового і тут шукати рятунку й виходу із нещасливого становища. Якраз у останніх часах, коли серце людське зарилося в землю, занурилося у багно змисловості і розпусти, коли піднесло бунт проти Бога, саме в тих часах Ісус Христос об'явив Своє Серце, як знамено порятунку і спасіння. До цього, отже, Божого Серця ми всі повинні повернутися, високі і низькі, убогі й ба-

гаті, вчені і неписьменні і тут оновити, зреформувати своє серце на подобу Божого Серця і Його наслідувати, бо те Серце — найсвятіше.

У здійсненні цих чотирьох вимог міститься набоженство до Серця Христового. Ми повинні те Серце славити і Йому Богу честь віддавати, бо це — Серце Боже, ми повинні те Серце любити, бо це Серце — найлюбіше, те Серце винагороджувати, бо це Серце — насичене людською невдячністю і вкрите наругами; ми повинні те Серце наслідувати, бо це Серце — найсвятіше.

† Григорій ХОМИШИН,
Єпископ Станіславівський.
«Парафіяльна місія».

★ Благодійність

Благословення Папи Франциска за добро

Часто ми запитуємо себе: «Чи справді Бог побачить мої добрі вчинки і нагородить мене?» або «Для чого я це роблю?», «Чи не дарма це все?». Віднедавна директор БО «БФ «КоникХелп» Назар Тодорів може з впевненістю сказати і запевнити інших: не дарма. Адже сам Папа Франциск уділив йому своє Апостольське благословення за діяльність у сфері благодійності.

Ще зі студентських років Назар був дуже активним і, може, часом дрібними вчинками, але творив добро повсякдень, як, мабуть, це робить кожен з нас. Проте сталося так, що тяжко захворів близький друг хлопця – Андрій Коник. Лікування потребувало чималих витрат, отож, щоб допомогти другові, Назар з рідними та близькими Андрія активно збирали гроші на лікування, привертаючи до проблеми увагу. Згодом для Андрія створили благодійну організацію «Благодійний фонд «КоникХелп»», куди всі бажаючі могли перерахувати гроші на лікування. І хоч врятувати хлопця не вдалося, проте фонд функціонує й досі. Зараз Назар із цілою командою небайдужих продовжують допомагати онкохворим людям, котрі цього потребують. Також благодійники часто навідується до місцевого геріатричного пансіонату. На Різдвяні свята частували людей похилого віку традиційними стравами:

кутею та домашніми варениками. За словами хлопця, не обов'язково бути членом організації, щоб долучатись до їхніх проектів та творити добро. Для цього не треба особливих умов. Почніть з малого, адже навіть незначний вияв добра зробить цей світ в рази кращим. Якщо сумніваєтесь — спробуйте. І тоді зрозумієте, що немає нічого кращого, ніж нести в собі світло.

— Папське благословення – неабиякий стимул за всі твої старання у сфері благодійності. Які почуття це викликало в тебе?

— Насправді, отримання цього благословення було для мене неймовірно несподіванкою. Я дізнався про це саме тоді, коли мені його вручали у церкві. Я вважаю, що це наша колективна заслуга, а не суто моя. Коли ми починали працювати, ніхто не думав ні про які нагороди та похвалу. Ми просто робили свою роботу, ту, яка потрібна була Андрію Коніку, і зараз ми це

продовжуємо — допомагаємо людям. Коли ми працюємо, то не очікуємо нічого взамін. Нам просто подобається робити добрі справи.

— Папське благословення – це не тільки велика честь, але й неймовірна відповідальність. Це якось змінило твоє ставлення до роботи, чи все залишилось, як раніше?

— Наша команда «КоникХелп» — це вірні християни, тому для нас було дуже знаково те, що Папа Франциск дав нам таке благословення на нашу роботу. Насправді, це всіх дуже мотивувало і додало наснаги втілювати наші проекти й надалі та допомагати людям із ще більшим запалом і бажанням.

— Благословення від Папи Франциска отримав, що плануєш робити далі? Чи є нові грандіозні плани, нові проекти у БФ «КоникХелп»?

— Наша організація зараз стрімко розростається та виходить на новий

рівень, де ми зможемо втілювати великі проекти, які будуть охоплювати більшу кількість людей, що справді потребують нашої допомоги. Також ми починаємо співпрацю з іншими організаціями та фондами для того, щоб колективно вирішувати проблеми та невдачі, які щодня спіткають якщо не нас, то наших оточуючих. Я переконаний, що разом ми можемо творити великі добрі справи.

— Що можеш порадити людям, котрі хочуть зайнятись благодійністю, творити добро, але бояться несприйняття, або просто не знають з чого почати?

— Ми зараз працюємо над тим, щоб розширювати волонтерську базу і закликаємо людей вступати у волонтери, бо, мабуть, з цього починаються такі великі справи. Багато хто піде один раз на волонтерські збори, долучиться до котроїсь справи і після цього загориться ідеєю творення добра, а тоді вже починає сам щось створювати й мотивувати до роботи інших. Люди, які починали з якоїсь дрібної допомоги іншим, потім самі відкривають благодійні фонди, благодійні організації та соціальні фонди, які працюють на допомогу людям. Насправді, всі ми живемо у світі, де все більше й більше темряви, проте ті люди, котрі об'єднуються заради добрих справ, і є тим світлом, що робить світ кращим. Адже той, хто хоча б раз спробував бути комусь корисним просто так, уже ніколи не зупиниться у тій справі, яка називається «благодійністю».

Роксолана БИЧАЙ,
студентка кафедри журналістики
Івано-Франківського Прикарпатського
університету ім. В. Стефаніка.

★ Досвід старших

Церковний спів продовжує життя

Церковний хор «Благовіст» м. Івано-Франківська — найстарший хор Катедрального Собору Святого Воскресіння УГКЦ, в якому співають люди молодого і поважного віку. Віковий склад — від 27 і до 90 років. Зокрема, Роману Ляшку — 90 років, Марії Амброзак — 82 роки, Оксані Могильницькій — 83 роки, Михайлу Татарину — 79 років, Степану Бойку — 80 років, Івану Івасишину — 87 років, Миколі Кейвану — 89 років, Євгенію Йонді — 84 роки, Богдану Костинюку — 81 рік.

Усі члени хору дуже пунктуальні, відповідальні та наполегливі, з добре поставленими голосами. Багато учасників хору мають музичну освіту, серед них — педагоги шкіл, училищ, лікарі, інженери тощо. До цього часу учасники хору беруть участь у світських та церковних заходах міста.

Завжди пам'ятаємо й молимося за душі померлих — перших членів хору, які ще співали та відстоювали право катедри бути Собором Св. Воскресіння УГКЦ. Це відважні (нині покійні) учасники визвольних змагань УПА: Ольга та Михайло Грачі, перший староста хору Ілля Сливінський, репресований Зеновій Амброзак та Теодор Гуменюк, Йосифа Григорович та багато

інших, які пройшли утиски й репресії тодішньої влади.

Ризикуючи своїм життям, наші подвижники УГКЦ їздили посвячувати могили Січовим стрільцям, воякам УПА, постійно брали участь у Майданах, в ланцюгу єднання за Соборність України. А тепер кожного року беруть участь у прощах, молитовних стояннях, нічних чуваннях тощо.

Перша співана Служба Божа в нашому Катедральному Соборі Святого Воскресіння відбулася 4 лютого 1990 року під керівництвом Мирослава Базилька. Мелодії духовних творів спочатку записувалися з пам'яті та переносилися на нотний стан. Перші молитовники, Біблії та катехизми члени хору отримали від отця Миколи Сім-

кайла. Зараз у репертуарі хору — понад 50 колядок, церковних піснеспівів, народних пісень.

14 лютого 2006 року хор очолила випускниця Львівської консерваторії Анна Козоріз, потім долучилися Христина Довгань та Яна Кубрак — випускниці музичного училища ім. Д. Січинського, з 2013 року — Наталія Бажалук, випускниця диригентсько-хорового відділення Прикарпатського університету.

Для хористів спів — це духовне життя, утвердження та збереження віри, розбудова УГКЦ та становлення держави України, це велике свято й духовне збагачення.

Степан БОЙКО.

Подяки за зіслані ласки

Складаю щирю подяку Господу Богу, св. Ап. Юді-Тадєю, Матінці Божій, св. Герарду та св. Анні за народження племінника Михайлика. Важко протікала вагітність, майже увесь час сестра перебувала на збереженні, важкими були пологи. Але Господь вислухав наші молитви: дитина і мама, дякуючи Богові, здорові.

Все, що з вірою просимо, одержуємо.

Марія.

Свої подяки Милосердному Богові, Пресвятій Богородиці, св. Ап. Юді-Тадєю, Ангелам-хоронителям, святим та блаженним, душам у чистилищі, а також усім Небесним Силам складають:

Родина МАЛАНІН — за щасливе народження внука;

п. Зоряна КУЛЬЧИЦЬКА з м. Івано-Франківська — за вислухані молитви та зіслані ласки для сім'ї і родини.

* 3 життя парафій

Розколяда на межі двох сіл

Різдвяний час для кожної української душі — це час особливий і неповторний. Це час, коли ми застановляємося і роздумуємо в нашому серці над відвічною істиною, об'явленою Господом і проповіданою Святою Церквою — як вічний Бог стає в часі людиною задля нашого спасіння. А також це дні, коли ми по-особливому горнемося до родини, спішимо до рідної домівки, до рідного храму, щоби молитовно та в колі дорогих нашому серцю людей колядками прославити Дитятко Ісуса.

Ось уже другий рік поспіль у полі під відкритим небом на межі двох сіл Пороги та Яблуньки Солотвинського деканату священики організують розколяду для своїх громад і довколишніх сіл. Цього року у свято собору св. Івана Христителю була проведена розколяда, сценарій якої приготувала директор Яблуньської ЗОШ І-ІІІ ступенів Ксенія Данилюк.

Священики о. Василь та о. Дмитро Херманчуки із села Яблуньки, о. Іван Стефанишин із с. Пороги доклали максимум зусиль для того, щоби в цій розколяді були представлені старовинні колядки, вертепи, котрі відображають прадідівські традиції.

Згідно із сценарієм на сцені приймали колядників г'азда та г'аздиня зі своїми дітьми. До них приходили колядувати церковні хори храму Непорочною Зачаття Пречистої Діви Марії с. Луквиця, храму Преображення Господнього с. Пороги, храму св. Архистратига Михаїла с. Яблунька, учительсько-учнівські колективи Яблун-

ської та Порогівської шкіл, сільський «Горішний» вертеп с. Яблунька, дует «Перевесло» у складі Лесі Веркалець та Анни Гутник, юні солісти — Володимира Вірстюк із с. Пороги та студент ІФБУ житель с. Кривець Василь Херманчук, а також Софія Винник із с. Яблунька.

Цікавим елементом розколяди були живі віслоки та вівці біля великої шопки, де охоче робили фото як діти, так і дорослі.

До всіх присутніх із привітальним словом звернулася п. Леся-Марія Рудик, депутат обласної ради, яка також надала фінансову допомогу у проведенні розколяди.

Всіх чисельно присутніх пригощали смачною кутею, пампухами, варениками, гопкою, які приготували працівники сільради, будинку культури і бібліотеки під керівництвом п. Параскеви Пінчак — голови Порогівської сільради. Також були гарячий чай та запашна кава.

о. Дмитро ХЕРМАНЧУК.

* Посміхнись!

Водій автобуса і священик

Помер священик. Небесна канцелярія розглядає його справу... і направляє священика в чистилище. А щойно померлого водія автобуса відправляють відразу в рай.

— Господи! Це ж несправедливо! — обурився священик. — Я ж Тобі все життя вірою-правдою... Молився, постив, проповіді читав, парафіян на шлях істинний наставляв, розумне-вічне-добре сіяв... І після всього цього — в чистилище?!

— Все вірно, — відповідають з Небесної канцелярії. — Ти проповіді читав, а парафіяни що в цей час робили? Вірно — дрімали! А от коли він вів автобус, що пасажери робили? — Молилися!!!

Запізно...

Тітонько-продавець, а ви мені вчора неправильно здачу дали.

— Ну що ж ти, хлопчику? Вчора і треба було приходити. А сьогодні вже пізно.

— Добре, тоді я залишу собі ці зайві 100 гривень.

* Вітаємо!

Парафіяни церкви Різдва Пресвятої Богородиці м. Тисмениця вітають з днем народження

о.-митр. Миколу ПОНАЙДУ,

а також

дяка Володимира ПАСІЧНОГО

із 40-річчям.

Прийміть від нас низький уклін та визнання глибокої поваги за Вашу сумлінну працю на Христовій ниві. Хай Всемилолюбивий Господь за молитвами Пресвятої Богородиці обдарує Ваші родини міцним здоров'ям, благословляє кожен Ваш день, просвітлює світлом правди життєвий шлях та дарує сили й насаги в проповідуванні Божого слова.

Ангел Божий хай Вас береже,
Стежками щастя Вас веде,
Ісус Христос з небес благословляє
Многії і благі літа зсилає!

Парафіяни церкви Воздвиження Чесного Хреста селища Лисець та сотрудики о. Василь Скурчанський щиро-сердечно вітають з днем народження настоятеля храму

о.-митр. Федора БОЙКА.

Ви — наша ласка і наша потіха,
Добрий наш порадинок, храму оберіг.
Ангели з неба Вам пісні співають
Й вклоняються квіти низенько до ніг.
Будьте з нами до вогню
нам усім на втіху,
Хай Ваш голос лує в дивовижний світ.
Хай Господь дарує щастя і добробут,
Любов і пошану на многія літа!

Парафіяни церкви Воздвиження Чесного Хреста м. Бурштина вітають із 80-річчям

о.-митр. Богдана ДЕМКІВА.

Нехай Господь та Пречиста Діва Марія завжди оберігають Вас від усіх негараздів і дарують Вам здоров'я тілесне і міцність духовну, благодать та довголіття, душевний спокій та всеблагих успіхів у Вашій самовідданій і великодушній праці у Господньому винограднику.

Парафіяни церкви Воздвиження Чесного Хреста м. Бурштина вітають із 60-річчям свого доброго батька і вчителя

* * * * *

Парафіяни церкви Воздвиження Чесного Хреста м. Бурштина вітають із 60-річчям свого доброго батька і вчителя

о. Михайла ТРОЦУКА.

Всечесний отче, Слово Боже, яке лунає з Ваших уст, виводить нас із темряви гріха до світла, зміцнює духовно, об'єднуючи в єдину християнську родину.

Хай Всемилолюбивий Господь наділяє Вас та Вашу родину міцним здоров'ям, благословляє кожен Ваш день, просвітлює світлом правди Ваш життєвий шлях та дарує Вам сили й насаги до подальшої плідної праці на славу Божу і для добра усіх нас.

* * * * *

Парафіяни церков Вознесення Господнього та св. Арх. Михаїла с. Угринів Лисецького деканату вітають свого пароха

о.-митр. Михайла ЗАЛЕСЬКОГО

із 25-річчям священства.

Нехай духовна нива Вашого життя щедро колоситься рясним врожаєм. Хай засіяні Вами зерна правди, добра і любові дадуть рясний ужинок. Хай Господь обдарує Вас міцним здоров'ям, радістю, рясними ласками та щедротами, надихаючи до подальшої плідної праці у Христовому винограднику.

* * * * *

Парафіяни церкви св. о. Миколая с. Нижній Струтин Рожнятівського деканату щиро-сердечно вітають з днем народження

о. Миколу АНДИБУРА.

Нехай Господь та Пречиста Діва Марія завжди оберігають Вас від усіх негараздів, дарують Вам здоров'я тілесне і міцність духовну, благодать та довголіття, душевний спокій та рясних ужинок у Вашій самовідданій праці в Господньому винограднику. На многії і благі літа!

* * * * *

Парафіяни церкви Різдва Христового селища Рожнятів вітають з днем народження

отця-декана Василя ПАСТУХА.

Нехай милосердний Господь допомагає Вам у всіх добрих справах, посилаючи міцне здоров'я, мудрість, терпеливість, виваженість та духовну силу у подальшій священничій праці. Заступництва Пресвятої Богородиці та Ангела-хоронителя на многії літа!

ОХОРОНА ХРАМІВ

Встановлюємо за 1 день безпроводну охоронну сигналізацію без використання кабелів. Підключаємо на пульт охорони або оповіщення по дзвінку чи СМС.

096 463 19 95 050 338 98 40
desa.net.ua

ТЕПЛІ КИЛИМКИ ДЛЯ ОПАЛЕННЯ ХРАМІВ

Нагріваються до 40°C за 30 хв. Ширина 55 або 105 см, довжина до 400 см. Потужність 220 Вт/м². Прорезинений ковровин з двох сторін. Можливий вибір кольору.

098 727 05 42 095 056 92 35
teploline.com.ua

1926
1991
2018

УКРАЇНСЬКИЙ ГРЕКО-КАТОЛИЧЬКИЙ ЧАСОПИС

Видання Івано-Франківської Архієпархії УГКЦ
Індекс 30072 реєстр. № КВ 112 від 28.09.1993 р.

Обсяг 1,95 ум. друк. аркуш.
Виходить щотижня

Газета віддрукована офсетним способом
Видруковано видавництвом «А-Прінт»,
м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28
тел. (0352) 52 27 37, (067) 350 17 94
a-print.com.ua. Зам. № 259.

Головний редактор —
о. Йосафат БОЙКО, ВС
Заступник головного редактора —
о. Іван СТЕФУРАК
Літературний редактор та макетування —
Людмила ІВАНОТЧАК
Дизайн та верстка —
Оксана МИКИЦЕЙ та Микола ІВАНОТЧАК

Ідентифікаційний код 13641226
Розрах. рахунок редакції: 2600202239794
ПАТ «Кредобанк» м. Івано-Франківськ
МФО 325365
Адреса редакції: 76018
м. Івано-Франківськ, площа А. Міцкевича, 5
телефони: (0342) 52-73-48, 2-54-49;
факс 55-24-45
http://novazorya.if.ua
e-mail: gazeta.nova.zorya@gmail.com

Роздільна ціна примірника 5 грн. Наступне число «Нової Зорі» вийде 15 лютого